

Chương 13

Dây Dưa, Trăm Sông Cùng Đổ Ra Biển

Làm tiệc đầy tháng cho Đồng Đồng không phải là suy nghĩ nhất thời của Tử Duệ. Thực ra mấy ngày nay anh luôn suy nghĩ đến vấn đề này.

Tối đó đến quán cà phê Cẩm Thương gặp khách hàng, vô tình chạm mặt Lục Kỳ Thần và Kiều Việt, hình như họ cũng hẹn gặp ai đó ở nơi này vì cả hai đều mặc quần áo rất sang trọng. Lý Tử Duệ chủ động đến chào hỏi, mặc dù quan hệ giữa ba người rất rắc rối và khó xử nhưng vì có quan hệ làm ăn với nhau nên anh không thể giả vờ như không thấy được.

Kiều Việt khoác tay Lục Kỳ Thần, giới thiệu với anh ta về Tử Duệ:

- Kỳ Thần, đây là giám đốc Lý của công ty Trụ Dương, cũng là người phụ trách hợp đồng với chúng ta. À phải rồi, anh Lý đây còn là chồng của cô Nhan đấy!

Lục Kỳ Thần hơi nhú mày, không hề tỏ ra không quen biết với Tử Duệ rồi đưa tay ra bắt tay anh:

- Giám đốc Lý, lâu lắm không gặp!

Câu nói của Lục Kỳ Thần cứ như hai người họ vốn đã từng có quan hệ.

Về sau Tử Duệ cứ suy nghĩ mãi về phản ứng của Lục Kỳ Thần hôm đó, tại sao trước mặt Kiều Việt mà anh ta lại tỏ ra như đã quen biết Tử Duệ từ lâu, thậm chí còn thẳng thắn nói đến vấn đề mang thai của Hi Hiểu. Chẳng lẽ những hành động đó của anh ta chỉ là để giả bộ “cây ngay không sợ chết đứng” trước mặt người nhà họ Kiều thôi sao?

Thấy Lục Kỳ Thần tỏ ra như vậy, Tử Duệ cũng tỏ vẻ cởi mở. Hai người phối hợp ăn ý diễn một vở kịch “gặp gỡ vui vẻ”. Đàn ông cũng cực kỳ nhạy cảm, cho dù Lục Kỳ Thần có cố tỏ vẻ thản nhiên nhưng anh biết trong đôi mắt sâu thẳm kia là một ánh nhìn kì lạ.

Mặc dù khi nói về chuyện có thai của Hi Hiểu, anh ta luôn tỏ vẻ quan tâm như một người bạn bình thường, nhưng trong đôi mắt đó lại ẩn chứa sự xót xa và tiếc nuối. Tử Duệ đột nhiên cảm thấy có chút cảm động trước biểu cảm này của Lục Kỳ Thần. Nghĩ đến chuyện vợ của mình từng có tình cảm với người đàn ông này, còn sinh cho anh ta một đứa con, trái tim Tử Duệ lại thất lại. Khoảnh khắc ấy khiến cho anh buồn tới mức không thể tự chủ được bản thân.

Lại liên tưởng đến những hành động lạ kì của Hi Hiểu mấy hôm nay, thế là sự đố kỵ như che lấp lí trí trong anh và biến thành sự ham muốn đến tột độ ngày hôm ấy. Nhớ lại tấm thân mềm mại như làn nước của cô nằm dưới cơ thể mình, anh lại không khỏi bật cười.

Hóa ra cô vì sợ anh rời xa cô, hóa ra cô không có niềm tin với cuộc hôn nhân của hai người, thế nên mới có hành động lạ lùng như vậy, thế nên mới hoang mang như vậy.

Lý Tử Duệ đã nghĩ rất kỹ, nếu như cố tình không bế đứa bé ra ngoài thì khó tránh khỏi bị người khác nghĩ giấu đầu hở đuôi, càng khơi gợi sự tò mò của người khác, chẳng có ích lợi gì cho tiếng tăm của mình. Hơn nữa, anh đoán chắc rằng cho dù có nhận ra thì Lục Kỳ Thần cũng không dám lớn tiếng khẳng định đó là con anh ta. Quan hệ giữa hai nhà Kiều, Lục đã như vậy rồi, nếu như dám công khai nhận một đứa con riêng e rằng chỉ càng gây thêm phiền phức cho bản thân. Mà Kiều Việt chắc chắn không bỏ qua chuyện này, chẳng có người đàn bà nào lại chấp nhận chuyện ấy.

Vì vậy cứ theo đà mà tiến hành. Đứa trẻ vẫn còn nhỏ, có lẽ cũng không đến nỗi quá giống Lục Kỳ Thần như hai người vẫn tưởng. Thêm nữa, tiệc đầy tháng chẳng qua chỉ là một cái cờ, đâu nhất thiết phải đưa đứa bé đến buổi tiệc. Có thể là do cả hai người quá nhạy cảm nên mới tự chuốc lấy phiền phức cho bản thân.

Sau khi đã quyết định xong, Tử Duệ đã đến đặt bàn ở nhà hàng Đào Nguyên rồi lấy lí do là khoảng thời gian trước, sức khỏe Hi Hiểu chưa hồi phục hẳn nên giờ mới tổ chức bù tiệc đầy tháng cho con.

Tiệc đầy tháng vốn chỉ là một bữa cơm thân mật giữa người trong gia đình, nhưng để thể hiện sự quan trọng của đứa trẻ, Tử Duệ còn đặc biệt mời rất nhiều đồng nghiệp, bạn làm ăn đến tham dự. Đương nhiên, bữa tiệc không thể thiếu đối tác làm ăn lớn nhất của Trụ Dương là Gia Thái.

Hi Hiểu cứ nghĩ bốn người chạm mặt nhau sẽ là một chuyện hết sức khó xử. Thế nhưng khi e áp đứng bên cạnh Tử Duệ, mặc dù trong lòng vẫn còn thoáng qua một nỗi buồn mơ hồ nhưng cảm giác khi đứng trước người xưa của cô đã không còn xót xa và cay đắng như trước nữa.

Tình yêu không phải là không có thuốc chữa. Dưới sự nhào nặn của hiện thực, thời gian còn là một liều thuốc còn mạnh hơn cả tình cảm.

Cô mỉm cười bình thản đối mặt với ánh mắt của họ, bận rộn chào hỏi những vị khách mời, thậm chí còn chẳng chút nhớ đến những gì đã qua. Trong suốt bữa tiệc, Tử Duệ luôn nắm chặt tay Hi Hiểu, dáng vẻ như đang che chở cho cô khiến cho tất cả những người đến dự tiệc ai nấy đều ngỡ ngàng.

Nhưng thật không ngờ, đúng vào lúc bữa tiệc chuẩn bị kết thúc trong viên mãn thì đột nhiên có ai đó ở phía sau vỗ vào lưng Tử Duệ. Hai người ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, hóa ra là Nhiễm Nhược San.

Có thể là do vừa mới sinh không lâu nên khuôn mặt trắng bóc của Nhiễm Nhược San vẫn phẳng phất sự mệt mỏi, yếu ớt:

- Anh Tử Duệ! - Nhiễm Nhược San vẫy tay ra ý bảo người phục vụ mang rượu đến. Tay cầm ly rượu hương về phía Tử Duệ, miệng nở nụ cười. - Dù gì

chúng ta cũng từng có quan hệ thân mật đến như vậy, thế mà có chuyện vui thế này anh lại không thông báo với tôi một tiếng sao?

Mặc dù xung quanh vô cùng ồn ào nhưng giọng nói nhẹ nhàng xác lập quan hệ thân thiết giữa hai người lại gây sự chú ý cho không ít người trong hội trường.

Hi Hiểu cố ý lùi lại sau một bước, nhưng vừa khẽ cử động thì đã bị Tử Duệ đoán được ra ý nên đã kéo tay cô lại:

- Cô Nhiễm, chúng ta hiện giờ đã không còn quan hệ thân mật ấy nữa rồi... - Nói rồi anh chạm ly với Nhiễm Nhược San. - Quan hệ làm ăn với Thiên Trì chẳng phải cũng chấm dứt rồi sao?

Khuôn mặt Nhiễm Nhược San chợt sa sầm, rõ ràng là cô ta không ngờ Tử Duệ lại trả lời như vậy. Đang định mở miệng nói điều gì thì khóe môi Tử Duệ đã nhếch lên:

- Hơn nữa, với tình hình sức khỏe của cô Nhiễm hiện nay, dường như vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Nếu như cứ yêu cầu cô đến tham gia bữa tiệc đầy tháng của con chúng tôi e rằng sẽ gây ảnh hưởng đến sức khỏe của cô mất!

Hi Hiểu thở phào nhẹ nhõm, câu trả lời của Tử Duệ không quá lỗ mãng nhưng cũng chẳng hề mềm mỏng, rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Cô ngẩng đầu quan sát phản ứng của mọi người xung quanh, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp đôi mắt long lanh dịu dàng đang nhìn cô. Đó đã từng là đôi mắt mà cô yêu nhất trên đời, trong suốt tựa làn nước, có thể nhìn thấu mọi tâm sự của cô.

Thế nhưng hiện giờ, tất cả chỉ còn là một trang nhật kí đã ố vàng.

Hàn huyền thêm vài câu với Nhiễm Nhược San, Lý Tử Duệ liền kéo tay Hi Hiểu, định lên bục nói vài câu cảm ơn mọi người. Nhưng vừa đi lướt qua vai Nhiễm Nhược San liền nghe thấy một tiếng “Á”, hai người giật mình ngoảnh đầu lại nhìn, Nhiễm Nhược San ban nãy còn cười nói nay bỗng nhiên ngã lăn ra đất, cốc rượu vang trên tay rơi xuống đất vỡ tan, rượu vang đỏ đỏ đầy lên chiếc váy màu xanh nhạt của cô.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột. Hi Hiểu còn chưa kịp phản ứng gì thì người đàn ông đứng bên cạnh cô đã lao đến nhanh như một mũi tên:

- Nhược San, Nhược San! - Anh không ngừng gọi tên cô ta. - Nhược San, cô sao thế?

Hi Hiểu cảm thấy không thể tin được vào cảnh tượng trước mắt, giống hệt như một cảnh tượng sụt mướt nào đó trong một bộ phim tình cảm ủy mị trên ti vi. Hi Hiểu đứng ngây người nhìn người được gọi là chồng mình đang ôm chặt bờ vai của người tình cũ. Khoảnh khắc ấy, đầu óc cô mơ hồ, ngay cả hơi thở dường như cũng bị kẻ khác cướp mất.

Rất nhiều người đứng vây xung quanh, Lý Tử Duệ vỗ vỗ vào má Nhiễm Nhược San nhưng vẫn chẳng có chút phản ứng gì. Rồi đột nhiên, Tử Duệ hét lên với Hi Hiểu lúc đó đang đứng ngây dại ở một bên:

- Hi Hiểu, mau gọi cấp cứu!

Đôi mắt lo lắng cùng với tiếng hét lớn của Tử Duệ như một gáo nước lạnh giội vào khiến cho Hi Hiểu bừng tỉnh.

Cô cúi xuống móc cái điện thoại trong túi ra, luống cuống gọi xe cấp cứu. Sau khi gọi xong, cô liền đến bên cạnh Tử Duệ thông báo:

- Xe cấp cứu đến ngay bây giờ đây!

Giọng nói của cô rất trầm, không biết là nói cho người đang nằm mê man trên nền đất kia nghe hay là nói cho người đang hoảng loạn đến mất lí trí kia nghe nữa.

Trước khi anh đi theo xe cấp cứu, còn quay lại dặn dò Hi Hiểu:

- Hi Hiểu, em lo chuyện ở đây đi nhé, anh đưa Nhiễm Nhược San tới bệnh viện, xem có vấn đề gì không?

Trước con mắt của biết bao nhiêu người, cô chỉ có thể nhếch môi giả bộ cao thượng:

- Anh đi đi, cứ lo chăm sóc cho cô Nhiễm là được rồi! Không cần phải lo chuyện bên này đâu!

Một bữa tiệc đầy thán phục cuối cùng lại kết thúc bằng một vụ ồn ào. Lý Tử Duệ đi theo xe cấp cứu đưa Nhiễm Nhược San vào bệnh viện, để lại một mình Hi Hiểu ở lại thanh toán và giải quyết nốt mọi vấn đề.

Thế nhưng, ai mà biết được, khi chỉ còn lại một mình đối mặt với sự tĩnh mịch đến gai người ở hội trường, nhớ lại ánh mắt hoang mang của anh trước khi đi, tâm trạng cô sẽ như thế nào?

Cô thu dọn qua loa vài thứ, đeo ba lô lên vai rồi đi ra ngoài, định bắt một chiếc taxi về nhà. Vừa ngẩng đầu lên thì một chiếc xe hơi chờ tới, đỗ xích ngay trước mặt cô.

Cánh cửa kính ô tô từ từ hạ xuống, là Lục Kỳ Thần.

Anh hơi nhíu mày, gạt đầu với cô ra ý: “Lên xe đi!”

Vẫn là giọng nói như ra lệnh ấy... khoảnh khắc ấy... cô cảm thấy mọi thứ như trở lại trước đây. Hi Hiểu khẽ mỉm cười, cố tỏ ra vui vẻ:

- Không cần đâu, tôi đi taxi cũng được!

Nói rồi cô quay người bỏ đi.

Nhưng mới đi được vài bước lại nghe thấy tiếng còi ở phía sau, một tiếng, hai tiếng... khó chịu và cố chấp. Tất cả những ánh mắt xung quanh đều đổ về phía cô. Hi Hiểu cảm thấy thật khó xử, đang định đi thẳng đến ngã rẽ trước mặt thì đột nhiên xe của Lục Kỳ Thần đã chờ đến trước mặt cô:

- Nhan Hi Hiểu, lên xe đi!

Lại từ chối nữa e sẽ khiến cho Lục Kỳ Thần sinh nghi, Hi Hiểu ngây người suy nghĩ một lát rồi chậm rãi ngồi vào xe.

Tiếng sập cửa xe dường như đã nhốt chặt không khí ở trong xe lại. Ở trong bầu không khí ấy, Hi Hiểu chỉ cảm thấy ngọt ngào. Lục Kỳ Thần vẫn giữ thói quen chuyên tâm lái xe mà không nói chuyện như trước đây. Suốt cả quãng đường, hai người chỉ im lặng không nói nửa lời, sự yên tĩnh lên đến đỉnh điểm.

Nhưng như thế cũng tốt, càng tránh khỏi động chạm đến những vấn đề gây khó xử cho cả hai.

Hi Hiểu cứ mãi đắm chìm trong những suy nghĩ ấy, bất giác bờ môi khẽ nhếch lên chua xót. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cứ tưởng rằng sau khi đưa cô về đến nhà, anh ta sẽ tự động rời đi, nào ngờ cô vừa xuống xe, anh ta đã xuống theo.

- Lục Kỳ Thần, cảm ơn anh! - Nhan Hi Hiểu vội vã dừng bước. - Đến nhà tôi rồi, anh hãy về đi!

Lục Kỳ Thần nhướn mày, cao giọng nói:

- Không mời anh vào nhà sao?

- Không cần đâu, trong nhà có trẻ con nên bừa bộn lắm, lần sau mời anh ghé thăm sau! - Hi Hiểu cố gượng cười. - Kiêu tiểu thư chắc là đang nóng ruột đợi anh đấy, anh mau quay về thì tốt hơn!

Lục Kỳ Thần nghe vậy nhưng chẳng hề có ý bỏ đi, ngược lại trong ánh mắt còn ánh lên cái nhìn sắc nhọn, giống như nhìn xuyên thấu trái tim cô:

- Nhan Hi Hiểu, em không giấu nổi anh đâu!

Chỉ một câu đó thôi cũng có thể khiến cho mọi hàng rào phòng ngự của Hi Hiểu như sụp đổ.

- Lục Kỳ Thần... - Cô nhúu mày. - Nếu như anh đã biết rõ trong lòng thì tốt nhất nên biết dừng bước đúng lúc. Đừng nên làm ra những chuyện không có lợi cho cả đôi bên!

- Anh biết! - Lục Kỳ Thần hạ giọng. - Anh chỉ định nhìn con một cái rồi sẽ đi ngay!

Đôi mắt với Lục Kỳ Thần lúc này. Nhớ lại những kỉ niệm quá khứ, làm sao cô có thể từ chối yêu cầu này của anh đây?

Hi Hiểu không bao giờ có thể tưởng tượng được tất cả những suy tính của cô và Tử Duệ lại bị phá vỡ chỉ bằng một câu “không giấu nổi” của Lục Kỳ Thần. Cô ngoảnh sang nhìn Lục Kỳ Thần, thấy anh ta đang nhìn Đồng Đồng, khuôn mặt hiện lên vẻ dụi dụi chưa từng có từ trước đến nay:

- Đứa bé tên là gì?

- Lý Duyệt Đồng! - Hi Hiểu đáp cộc lốc. - Lục Kỳ Thần, anh nhìn xong rồi thì đi đi!

- Nó rất giống anh!

- Đó chỉ là bởi vì tôi quá đen đũi! - Hi Hiểu lạnh lùng. - Một lần dính ngay, hơn nữa lại không thể phá thai. Lục Kỳ Thần, có phải chính bản thân anh không sao thoát ra được nên mới nguyên rủa tôi phải không?

- Em nói thế là ý gì?

- Giây phút biết được mình có thai, suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là phá nó đi. Tôi cũng cần phải có cuộc sống mới của tôi, tôi không thể để cơn ác mộng là anh hủy hoại cả đời tôi như vậy được. Thế nhưng, bác sĩ nói với tôi rằng, vách tử cung của tôi quá mỏng, không thể nào phá thai được... - Cô mơ hồ hồi tưởng lại quá khứ. - Một khi liều mạng phá thai, rất có thể tôi sẽ không thể sinh con được nữa!

- Còn anh... Lục Kỳ Thần... - Cô ngoảnh đầu lại nhìn anh. - Nếu chỉ là vì để giấu anh thì đâu có đáng để tôi phải mạo hiểm như thế này?

- Hi Hiểu, em nên nói cho anh biết! - Lục Kỳ Thần nhú mày. - Kể từ khi Kiều Việt nói rằng em có thai, anh đã cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình. Em là một người bảo thủ, truyền thống như vậy, anh rất hiểu con người em, làm sao có thể cùng người khác... nhanh như thế được?

- Trong con mắt anh tôi là người bảo thủ, truyền thống, nhưng trong mắt người khác thì chưa chắc... - Nhan Hi Hiểu ngắt lời, nói bằng giọng điệu như người xa lạ. - Lục Kỳ Thần, tôi biết đây là chuyện lớn, vốn cũng không định giấu anh. Nhưng tôi hi vọng rằng sau này anh có thể im lặng, cứ coi như đứa bé này chẳng có quan hệ gì với anh hết. Tôi đã có gia đình, Tử Duệ rất yêu thương tôi, tôi cũng rất yêu anh ấy. Anh sau này cũng có gia đình của mình. Con tôi cũng đang được sống trong một gia đình yên ấm.

- Lý Tử Duệ yêu em sao? - Lục Kỳ Thần cười khẩy, cứ như thể đó là một câu chuyện hết sức nực cười. - Nhan Hi Hiểu, em cảm thấy người đàn ông ấy yêu em thật sao? Đó là tình yêu sao? Yêu em mà lại ôm một người đàn bà khác ngay trong bữa tiệc đầy thánng của con mình sao?

- Rồi cuộc anh có tư cách gì mà chỉ trích chúng tôi? - Hi Hiểu nổi cơn thịnh nộ. - Lục Kỳ Thần, anh lúc đó thì yêu tôi lắm chắc? Yêu đến mức luôn miệng nói có chết cũng không rời tôi lấy nửa bước, thế mà lại đi hẹn ước với một tiểu thư con nhà giàu có?

- Hi Hiểu.

- Tôi nói cho anh biết, Lục Kỳ Thần... - Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô không tự chủ được, lùi lại sau mấy bước. - Hôm nay tôi cho anh gặp Đồng Đồng là bởi vì những kỉ niệm tốt đẹp trong quá khứ của chúng ta, sau này chúng ta chẳng còn quan hệ gì hết. Vì vậy, mời anh đi ngay cho!

Cô tức tối đưa tay ra mở toang cửa, ra ý mời Lục Kỳ Thần đi ra.

Ánh mắt sắc sảo của Lục Kỳ Thần ban nãy nay bỗng trở nên bối rối và bất lực. Anh xoay người lại nhìn Đồng Đồng, vẻ như lưu luyến không muốn bỏ đi, miệng mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi:

- Hi Hiểu...

Trong con mắt của Hi Hiểu, bộ dạng Lục Kỳ Thần lúc này chẳng khác nào giả tạo. Cô lấy sức kéo thật mạnh, nóng nảy đẩy anh ta ra khỏi cửa:

- Lục Kỳ Thần, anh đi đi!

- Hi Hiểu...

- Lục Kỳ Thần, anh hi sinh nhiều như vậy là vì cái gì? Chẳng phải là để dựa vào thế lực nhà họ Kiều cứu lấy Đường Đô hay sao? Dù gì cũng đã chấp nhận mất đi nhiều thứ như vậy rồi, chi bằng dứt khoát buông tay cho xong! - Hi Hiểu nhìn chăm chăm vào anh. - Anh yên tâm, Đồng Đồng sẽ ở với tôi, sẽ không gây trở ngại cho chuyện lớn của anh đâu!

Lục Kỳ Thần lặng nhìn Hi Hiểu hồi lâu rồi buồn bã quay người bỏ đi.

Nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại, Hi Hiểu như người vừa bị rút hết sức lực, cô kiệt sức ngồi phịch xuống ghế. Bao nhiêu suy tính để giấu giếm thế mà lại bị người đàn ông ấy dễ dàng phát hiện ra. Con đường sau này sẽ còn đầy chông gai, sống chết ra sao còn chưa biết được.

Ngồi ngây như phỗng trên ghế sofa, trong đầu Hi Hiểu lại hiện lên hình ảnh Tử Duệ bảo cô gọi xe cấp cứu lúc đó. Vẻ mặt lo lắng và hốt hoảng của anh lúc ấy gần như hiện rõ hết lên trên mặt, chẳng chút che giấu. Cứ nhớ đến vẻ mặt Tử Duệ lúc ấy lại khiến cho trái tim Hi Hiểu đau nhói.

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, đã là 5 giờ 40 phút, cách bữa tiệc đã hơn ba tiếng đồng hồ, thế mà Tử Duệ vẫn chưa quay lại.

8 giờ 20 phút, trời đã tối đen, vẫn không thấy bóng dáng của Tử Duệ quay về.

Chiếc đồng hồ tích tắc treo trên tường giờ chẳng khác gì thứ giày vò Hi Hiểu. Mỗi một giây qua đi đều khiến cho trái tim cô đau đớn như bị ai bóp nghẹt. Dặn dò dì Cố bé con vào phòng nghỉ ngơi xong, cô liền thu mình trên ghế sofa, cô độc chờ đợi Lý Tử Duệ quay trở về.

Không biết trong khi chờ đợi cô đã tỉnh lại bao nhiêu lần. Không biết đã bao nhiêu lần cô chìm đắm trong sự lo lắng và đau khổ. Bên tai cô cứ vang vọng tiếng bước chân của Tử Duệ, cứ như là ảo giác bủa vây con người cô.

Hi Hiểu không biết rằng cô cứ chờ đợi như vậy suốt cả một đêm dài. Đến khi được giải thoát thì đã là 10 giờ 26 phút sáng.

Rõ ràng là Lý Tử Duệ đã phải trải qua một đêm thức trắng, hai mắt thâm quầng, bộ dạng lo lắng và mệt mỏi. Nhìn thấy Hi Hiểu đang ngồi trên ghế sofa đợi anh, đôi mắt buồn bã khẽ chớp chớp:

- Bác sĩ nói Nhiễm Nhược San bị suy nhược cơ thể nên mới ngắt đi như vậy. Cô ta một thân một mình, không có ai chăm sóc cho nên anh mới...

- Thế nên anh mới cả đêm không về? - Hi Hiểu ngắt lời anh, chậm rãi nheo mắt lại. - Tử Duệ, anh đã vất vả rồi!

- Hi Hiểu, anh định gọi điện cho em, nhưng anh không mang theo điện thoại... - Tử Duệ giải thích. - Nhược San lại không thể không có người chăm sóc, thế nên anh mới không thể về để nói với em được!

Anh vừa giải thích vừa tiến lại gần cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô vừa như an ủi, vừa như dỗ dành:

- Anh biết vợ anh đã mất ngủ cả đêm phải không? Lần sau có thể nào đi nữa anh cũng sẽ về nhà nói với em một câu, không để em phải lo lắng như vậy nữa, có được không?

Hi Hiểu chẳng phải là một cô bé mới yêu, gặp phải những tình cảnh này phải cố gắng truy hỏi cho ra, khiến cho đôi bên đều khó xử. Dù sao anh cũng đã biết sai, nên biết dừng lại đúng lúc, thế mới là phong thái của một người vợ hiền. Nghĩ vậy cô liền chuyển chủ đề:

- Lục Kỳ Thần đã biết chuyện rồi!

- Biết cái gì? - Hình như anh chưa kịp phản ứng lại với những gì cô nói, lông mày vẫn nhăn tít lại, nhưng chỉ một giây sau, anh giật mình nhìn cô. - Em nói là, hấn ta...

- Đúng, anh ta biết được thân phận của Đồng Đồng rồi... - Hi Hiểu cười như mèo. - Lúc anh không có nhà, anh ta đã đến thăm Đồng Đồng.

Cô điềm đạm kể lại cho anh nghe toàn bộ quá trình Lục Kỳ Thần đến nhà mình như thế nào. Sắc mặt của Tử Duệ từ xanh chuyển sang trắng, cuối cùng trở lại với vẻ màu xám xịt mệt mỏi như ban đầu, sau đó khẽ thở dài:

- Có thể đây là một chuyện tốt!

- Anh ta chẳng phải là kẻ ngốc, biết rằng chuyện này nói ra sẽ chẳng có lợi gì cho chúng ta... - Lý Tử Duệ nhíu mày. - Nhà họ Kiều luôn theo dõi sát sao anh ta, làm sao anh ta dám làm càn chứ?

Hi Hiểu gật đầu, đứng dậy định đi vào phòng ngủ liền bị Tử Duệ kéo tay lại:

- Em đi đâu thế?

Cô lờm anh chẳng chút thiện cảm:

- Đi ngủ! Nằm trên ghế sofa cả đêm, xương cốt rệu rạo hết cả rồi!

Lý Tử Duệ cười giả lả rồi theo cô vào phòng. Hai người còn nói chuyện thêm một lúc nữa rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Nói thật lòng, thực ra Hi Hiểu cũng rất để bụng chuyện Tử Duệ cả đêm không về vì chăm sóc cho một người phụ nữ khác. Thậm chí cô còn suy đoán này nọ, nghĩ rằng Nhiệm Nhược San hôm đó ngất đi không biết là thật hay chỉ là giả vờ?

Sao mà ngất đúng lúc thế? Hi Hiểu nghĩ đi nghĩ lại, đúng vào lúc mọi người chuẩn bị ra về thì lại xảy ra chuyện đáng mỉa mai này. Xét về tổng thể thì mô típ này giống hệt như các tình tiết trong phim tình cảm ủy mị mà cô vẫn thường xem.

- Tử Duệ... - Nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường đã mở mắt ra, Hi Hiểu liền véo cánh tay anh, nghiêm nghị hỏi. - Anh nói đi, giữa em và Nhiệm Nhược San, ai là kẻ thứ ba, ai là người bị bỏ rơi?

Lý Tử Duệ cau mày:

- Em hỏi vớ vẩn gì thế?

- Em đang nói, giữa ba chúng ta... - Hi Hiểu ngồi dậy. - Anh nghĩ xem, lúc chúng ta kết hôn, rõ ràng anh vẫn còn vương vấn với Nhiệm Nhược San, thực ra kết hôn với em một phần là vì lợi ích, phần khác là vì tức tối với cô ta. Anh muốn lấy một cuộc sống êm ấm để trả thù sự bạc bẽo của cô ta phải không?

- Nhan Hi Hiểu, có phải em nhàn cư vi bất thiện không hả? - Rõ ràng là không muốn nhắc lại chuyện cũ nên Lý Tử Duệ cau mày tỏ vẻ không vui. - Đang yên đang lành lại đi nói đến chuyện này!

- Em chỉ nói một cách khách quan thôi... - Cô gạt tay anh ra, cố ý nói tiếp. - Anh còn nhớ lần đầu tiên anh và Nhiệm Nhược San gặp nhau ở nhà mình không? Lúc đó em mới từ bệnh viện về, nhìn thấy hai người đột nhiên cảm thấy muốn bật khóc. Lúc bác sĩ nói em không thể phá thai em còn không khóc, thế mà nhìn thấy bộ dạng lưu luyến không rời của hai người, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy ảm ức. Ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không có gì, thực ra trong lòng lại không dừng được nghĩ rằng: Nhan Hi Hiểu, mày là cái thá gì chứ? Nhiệm Nhược San người ta mặc dù đã chia tay với Lý Tử Duệ nhưng đôi bên vẫn còn tình cảm với nhau. Còn mày tự dưng không biết ở đâu chen chân vào, thế chẳng phải là kẻ thứ ba như người ta thường nói thì là gì? Về sau nghĩ lại thấy mình cũng chẳng thể làm kẻ thứ ba... - Cô cười như mếu. - Kẻ thứ ba chen chân vào trên danh nghĩa là có tình cảm, nhưng em là cái thá gì chứ? Chẳng qua chỉ là một kẻ bị bỏ rơi mà thôi! Lý Tử Duệ, tôi qua lúc anh không về nhà, em đột nhiên nhớ lại những chuyện cũ, cảm thấy mình đã trưởng thành hơn nhiều... - Cô nhìn sang anh, nhướn cao lông mày, miệng nở nụ cười quen thuộc. - Với tình cảm của chúng ta hiện giờ, liệu em có thể được coi là đã chuyển từ vị trí kẻ thứ ba lên một cấp độ khác không? Cái cấp độ mà có thể coi là một kẻ thứ ba thành công đã trở thành một vai chính trong một cuộc hôn nhân ấy?

Nhìn đôi mắt long lanh của Hi Hiểu, Tử Duệ hiểu rõ cô đang ám chỉ điều gì. Anh mím môi rồi bật cười, siết chặt tay cô giữa hai lòng bàn tay mình:

- Anh hiểu ý của em, nhưng chẳng phải anh cũng giống như em, là một kẻ li gián tình cảm thành công giữa em và Lục Kỳ Thần sao? Anh không chỉ cướp đi người yêu của anh ta mà còn cướp mất đứa con của anh ta... - Anh cười nhạt. - Vụ kinh doanh này anh làm ăn cũng khá đấy chứ Hi Hiểu, liệu có phải rồi sẽ có một ngày em chán ghét anh, thế nên mới cho anh một cái tội danh “kẻ bị bỏ rơi” không?

Hi Hiểu sững người:

- Không đâu!

- Đáp án của anh cũng là hai chữ ấy! - Lý Tử Duệ thở dài. - Nếu như những gì mà anh đã làm tới qua khiến cho em không yên tâm, vậy thì anh có thể khẳng định chắc chắn với em rằng, có những người thích quay trở lại với tình yêu xưa, nhưng Lý Tử Duệ này có một lẽ sống riêng, bất cứ là chuyện gì, tình yêu hay sự nghiệp đều không bao giờ quay đầu lại! Còn em, Nhan Hi Hiểu, em sẽ mãi là hiện tại của anh! - Anh nhoen miệng cười. Một người không biết nói chuyện yêu đương như anh cuối cùng lại có thể nói ra những câu nói ngọt ngào đến vậy.

Trái tim Hi Hiểu phút chốc cảm thấy ấm áp hơn nhiều, những lo âu của ngày hôm qua dường như đã biến mất, cô lấy lại sự điềm đạm thường ngày.

Nhưng Lý Tử Duệ thường nói, cuộc sống như một thị trường không thể nào cứ bình thản mãi được. Vì vậy càng “trời yên bể lặng” thì càng ẩn chứa nhiều nguy cơ.

Hi Hiểu thường cảm thấy cái luận điểm này có chút lo bò trắng răng. Còn về Đồng Đồng, cho dù Lục Kỳ Thần có biết thân phận thật sự của nó thì anh ta cũng chẳng dám đến lần thứ hai. Dường như tất cả những gì mà hai người lo lắng chỉ là những câu chuyện nực cười. Hi Hiểu nói đùa cũng may cô sinh con gái, thế nên không cần phải đối mặt với cảnh tranh giành con cháu nối dõi như ở trong phim.

Lý Tử Duệ cúi đầu chơi đùa Đồng Đồng mới tám tháng tuổi ở trong nôi, chẳng buồn ngẩng đầu lên nói:

- Nghe nói Lục Kỳ Thần và Kiều Việt chuẩn bị kết hôn đấy!

- Hả? - Hi Hiểu mỉm cười. - Bọn họ kết hôn từ lâu rồi!

- Sao em lại nói vậy?

- Thực ra chuyện Lục Kỳ Thần vào tù cũng có vẻ gì đó như là chịu tội thay. Lúc đó anh ta chỉ là một nhân viên trong bộ phận kế hoạch của Gia Thái, mối quan hệ với Kiều Việt cũng chỉ là mới chớm, thế nên cũng chưa thể nào gia

nhập sâu vào tập đoàn Gia Thái được. Với khả năng của anh ta, e là muốn bòn rút tiền vốn cũng là chuyện khó khăn!

- Em thật là hiểu anh ta! - Lý Tử Duệ nhướn mày, khoe môi khê nhếch lên. - À, nói một cách khác thì với tư cách là chồng thì anh có thể ghen được rồi đấy!

- Biến đi! - Hi Hiểu mắng yêu Tử Duệ. - Cho dù em có hiểu về Lục Kỳ Thần đến đâu thì giờ cũng chẳng còn chút dây dưa gì với anh ta nữa, chứ không như ai đó, sẵn sàng ôm bạn gái chạy như bay đến bệnh viện ngay trong bữa tiệc đầy tháng của con gái, hơn nữa còn lao tâm khổ tứ lo lắng cho chuyện hôn nhân của cô ta nữa chứ.

Lý Tử Duệ sầm mặt xuống:

- Thế nhưng cô ấy có đi gặp người mà anh giới thiệu cho đâu. Nhiễm Nhược San là một người phụ nữ kiêu hãnh, đã đến nước này rồi mà vẫn giữ nguyên tính kiêu ngạo, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

- Trong lòng rất có thể đã khóc thầm rồi đấy! - Hi Hiểu cắn một miếng dưa chuột rồi kê phần còn lại vào miệng Tử Duệ. - Lần trước em vô tình gặp Nhiễm Nhược San, phát hiện ra cô ta đang đi cùng với một người đàn ông, cử chỉ rất thân mật, xem ra cũng rất hạnh phúc!

- Hả? - Tử Duệ kinh ngạc. - Với một người đàn ông á?

- Lý Tử Duệ, anh đang ghen đấy à? - Hi Hiểu bắt mẫn lao đến bẹo má Tử Duệ. - Chuyện này thì có gì ghê gớm chứ. Nếu em là cô ta, em cũng không để người yêu cũ của mình giới thiệu bạn trai mới cho đâu!

Nhìn thấy Tử Duệ đau đến mức mặt méo xệch đi, Hi Hiểu vênh mặt nói:

- Vì vậy, chi bằng cứ âm thầm tìm kiếm một người khác còn hơn. Đến khi ván đã đóng thuyền sẽ mặt mày rạng rỡ xuất hiện trước bạn trai cũ, cho anh ta thấy rằng: Lúc đó anh bỏ tôi chẳng thương tiếc, không có anh tôi không những vẫn sống được mà còn sống rất tốt nữa là khác!

- Đàn bà đều có tâm lý này sao?

Hi Hiểu gật đầu:

- Đúng vậy, đâu chỉ có đàn bà, thực ra con người ai chẳng thích sĩ diện. Nói đi nói lại, chỉ có lúc về nhà nằm ngủ đó mới là không gian riêng tư của chính mình, chứ còn hàng ngày ai chả sống để cho người khác nhìn vào?

- Ừ, Nhiễm Nhược San luôn coi sắc đẹp là vũ khí. - Lý Tử Duệ không hề phủ định. - Rất nhiều đàn ông đều bị sắc đẹp của phụ nữ làm cho mờ mắt. Nhiễm Nhược San được như vậy cũng coi như là một việc tốt, hi vọng sau này không xảy ra chuyện gì nữa!

- Tại sao giờ anh lại quan tâm đến Nhiễm Nhược San thế? - Hi Hiểu cuối cùng không chịu được cái bộ dạng nghiêm túc khi nói về người yêu cũ của Tử Duệ nữa, cô cao giọng: - Tử Duệ, anh nói hết chưa hả?

Tử Duệ bật cười, dang tay ra ôm chặt lấy bờ vai đang tức run lên của Hi Hiểu. - Em vẫn còn nhớ chuyện xảy ra ở bữa tiệc đầy tháng con à?

- Đương nhiên là nhớ. - Hi Hiểu nghiêng răng. - Nếu quên thì thật có lỗi với anh!

- Ha ha... - Lý Tử Duệ cười khanh khách, đột nhiên cảm thấy bộ dạng ghen tuông của Hi Hiểu thật đáng yêu. - Anh biết tâm trạng của em lúc đó. Có phải em cảm thấy chuyện này xảy ra quá trùng hợp không?

- Vốn dĩ là như vậy còn gì?

- Anh cũng thấy thế. - Tử Duệ gật đầu. - Thế nhưng lúc đó biết bao nhiêu là người, lẽ nào lại vạch rõ chân tướng sự thật chẳng cho người ta chút thể diện nào? Mặc dù Nhiễm Nhược San là tự tạo ra nghiệp chướng nên mới lâm vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, thế nhưng dù sao cũng phải bớt lại chút thể diện cho cô ta, cho cô ta một con đường trở lại cuộc sống bình thường. Thế nên anh mới nghĩ ra giải pháp đích thân đưa cô ta đến bệnh viện. Đợi sau khi bác sĩ đi ra mới vạch trần chân tướng sự việc! Nhược San nói, không vừa mắt khi nhìn thấy chúng ta ngày càng thân mật... - Tử Duệ nheo nheo mắt. - Anh nói với cô ta, ai cũng phải sống tiếp, khuyên nhủ cô ta cả một đêm, cuối cùng cô ta cũng đành phải hiểu ra. Sở dĩ về sau anh tích cực giới thiệu bạn trai cho cô ta là bởi vì anh sợ cuộc sống của Nhược San lại xảy ra vấn đề gì đó, như vậy sẽ khó tránh khỏi những đố kỵ mà tiếp tục làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta!

Hi Hiểu không ngờ sự việc lại là như vậy, cô kinh ngạc tới mức mắt như lờ lờ ra đến nơi.

- Anh bắt đầu cảm thấy Nhiễm Nhược San là một người tốt, chỉ có điều bị lợi ích làm cho mờ mắt, thế nên mới đánh mất phương hướng của cuộc sống... - Lý Tử Duệ thở dài. - Thế nên chúng ta đi đến ngày hôm nay có thể nói là một đặc ân của thượng đế!

- Anh không nói cho cô ta biết chuyện của hai ta chứ?

- Anh nói rồi. - Tử Duệ cười thản nhiên. - Anh nói chúng ta có được hôm nay cũng là một sự trùng hợp, là một mối lương duyên. Anh nói với cô ta rằng anh gặp được em là một phúc phận mà cô ta đã mang lại cho anh trong sự tuyệt vọng. Nhược San cũng kinh ngạc lắm, về sau chỉ biết thở dài, quả nhiên trên đời này mỗi người đều có một số phận riêng!

- Lý Tử Duệ, anh điên rồi à? - Mặc dù rất cảm động trước những lời lẽ ngọt ngào của Tử Duệ nhưng Hi Hiểu lại cảm thấy việc anh nói ra mục đích kết hôn của hai người lúc ban đầu thật là quá hồ đồ và lỗ mãng. - Anh không sợ cô ta sẽ nói ra ngoài sao? Hơn nữa chuyện này còn dính dáng đến Đồng Đồng, anh không sợ cô ta sẽ làm âm lên à?

- Hi Hiểu. - Tử Duệ vỗ vỗ vào vai Hi Hiểu. - Lúc đó sợ mọi người biết được là do nó có ảnh hưởng đến chuyện riêng tư, chỉ sợ chúng ta không thể đi tiếp quãng đường còn lại, sau ba năm chúng ta chẳng ai còn dính líu tới ai, thế nên

mới cần phải giả bộ này nọ. Nhưng giờ chúng ta yêu thương nhau thật lòng, đâu cần phải sợ lời ong tiếng ve của thiên hạ? Còn nữa, Nhiễm Nhược San cũng sẽ không nói lộ chuyện này ra ngoài đâu. Em quên rồi à, cô ta cũng bị chúng ta nắm được điểm yếu trong tay đấy thôi. Cứ người nọ nói xấu người kia thì càng thêm khó sống mà thôi!

Nghe Từ Duệ giải thích như vậy, Hi Hiểu cũng tạm yên tâm:

- Hi vọng là thế!

- Chỉ có điều dạo này tình hình của Đường Đô có vẻ rất tốt... - Từ Duệ đột nhiên đổi chủ đề. - Máy cái cao ốc trước đây từng tạm thời bị dừng thi công vì thiếu vốn đầu tư nay bắt đầu được thi công trở lại, thêm nữa phòng tư vấn tiêu thụ lại tuyển thêm rất nhiều trợ thủ đắc lực. Hiện giờ, tất cả các công ty đại lý quảng cáo đều bắt đầu chú ý đến miếng mồi béo lỏ này rồi!

- Từ Duệ, anh đừng nghĩ đến chuyện Đường Đô. - Hi Hiểu chột nghiêm mặt. - Chúng ta không quan tâm đến những chuyện có liên quan đến Lục Kỳ Thần. Chúng ta chỉ cần sống vui vẻ mỗi ngày là được rồi!

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả. - Hi Hiểu cúi đầu nhìn Đồng Đồng. - Dù sao em cũng không muốn có chút dính líu gì đến Lục Kỳ Thần. Những chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, tốt nhất đừng có dính dáng gì cả!

Nhưng đây là hai chuyện khác nhau mà? - Từ Duệ chăm chú nhìn cô. - Chuyện công là chuyện công, chuyện tư là chuyện tư. Tôn Bồi Đông đã ra lệnh cho anh phải giành lấy miếng mồi này. Hi Hiểu, nếu anh muốn chắc chân ở đây thì nhất định phải giành được dự án tiếp theo.

- Nhưng cũng không có nghĩa dự án tiếp theo nhất định phải là Đường Đô!

- Thế em bảo anh phải tìm đối tượng nào khác đây? - Từ Duệ nhíu mày. - Anh sợ em lo lắng nên không nói cho em biết, về chuyện anh làm mất hợp đồng với bên Thiên Trì lần trước, tổng công ty cho rằng nguyên nhân là do bộ phận thị trường của công ty ở thành phố J kém cỏi, thế nên đã cử một giám đốc Dương quái lạ nào đó đến chỉ đạo tạm thời. Mọi người ai cũng có thể đoán ra, nói là chỉ đạo chứ thực ra hẳn chính là kẻ ra quyết định ở đây. Hơn nữa con người này rất hiểm, trước đây đã từng làm Tổng giám đốc thị trường của công ty Leo 4A lớn nhất trong nước, là một nhân vật tiếng tăm mà Trụ Dương phải khó khăn lắm mới mời về được. Em nghĩ xem, một người như vậy có cam tâm chịu làm cấp dưới cho người khác chỉ đạo không?

- Từ Duệ, em không muốn nghe chuyện cạnh tranh trong công ty của anh. Cái em muốn chỉ là một cuộc sống yên bình.

- Không còn dây dưa đến Lục Kỳ Thần là có thể sống yên bình được hay sao? - Cứ tưởng rằng Hi Hiểu sẽ chẳng chút do dự mà đứng về phía anh, gương cao ngon cờ cô vũ cho anh, nào ngờ cô lại hất cho anh một gáo nước lạnh, Từ Duệ chột cảm thấy vô cùng khó chịu. - Hơn nữa, đây là chuyện công, nó lại

không liên quan đến Gia Thái, mà là Đường Đô. Mọi người đều mở to mắt để hành động, có gì mà không ổn cơ chứ?

- Thôi được rồi, anh thích làm thế nào thì làm! - Hi Hiểu nổi cáu. - Tử Duệ, em mong là anh không hối hận!

- Chuyện này thì có gì mà phải hối hận? - Tử Duệ càng lúc càng không hiểu nổi hành vi của Hi Hiểu. Chỉ một cái hợp đồng với Đường Đô lại khiến cho cô nhạy cảm thế sao? Suốt ngày chỉ mãi lo chuyện quá khứ mà chẳng quan tâm gì đến tiền đồ của chồng. Nghĩ đến đây, Tử Duệ lại cảm thấy bức xúc trong lòng. - Lẽ nào em cảm thấy Lục Kỳ Thần sẽ giở trò gì trong chuyện này phải không? Nếu như hẳn ta là một kẻ không phân biệt rõ công tư thì thật chẳng đáng để em yêu lâu đến thế.

Hi Hiểu ngoảnh đầu lại, tức tối gắt lên:

- Tử Duệ, anh nói vậy là ý gì? Lục Kỳ Thần trong kí ức của em đương nhiên là một người tốt, biết phân biệt công tư rõ ràng. Lúc em yêu anh ta cũng nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ thì không. Mỗi quan hệ này có thể bình luận như khi còn ở bên cạnh anh ta sao? - Cô hít một hơi thật sâu. - Cũng giống như anh và Nhiễm Nhược San, lúc đầu anh yêu cô ta lẽ nào anh đã biết trước sau này cô ta sẽ sống chung với một người đàn ông khác để rồi rơi vào cảnh sống dở chết dở ngày hôm nay chắc?

Lý Tử Duệ phẫn nộ đứng bật dậy:

- Nhan Hi Hiểu, nói Lục Kỳ Thần là Lục Kỳ Thần, sao em lại lôi cả Nhiễm Nhược San vào đây?

- Họ chẳng phải đều giống nhau hay sao?

- Không như nhau được! Cô ấy... - Tử Duệ nhú mày gắt lên, những lời sau đó còn chưa kịp ra đến miệng đã nghe thấy tiếng Hi Hiểu đập cửa lao ra ngoài rồi.

Kể từ sau khi kết hôn, hai người dường như đã có không ít lần chiến tranh lạnh, thế nhưng chưa có lần nào lại lâu như lần này, hơn nữa, tình hình lần này lại không giống những lần trước. Mọi lần, Tử Duệ đều chủ động làm lành với Hi Hiểu với phương châm: “Đàn ông tốt không đòi co với đàn bà”. Thế nhưng lần này, Tử Duệ càng nghĩ càng ám ức. Anh cảm thấy Hi Hiểu không muốn cho anh nhúng tay vào công việc với Đường Đô là bởi vì những khúc mắc tâm lí, là bởi vì hai người đó đã có một quá khứ không mấy tốt đẹp nên thà chết cũng không muốn dính líu gì đến nhau nữa. Thế nhưng chỉ vì chuyện này mà cản trở con đường thăng tiến công danh của anh thì thật chẳng hay ho chút nào.

Thương trường còn khốc liệt hơn chiến trường, chỉ được phép tiến lên, không được phép rút lui. Lần trước đã vô duyên vô cớ mất đi hợp đồng với Thiên Trì, đương nhiên Lý Tử Duệ trở thành “tội đồ” của Trụ Dương. Bây giờ cho dù có nói thế nào cũng phải cố gắng lấy được một dự án lớn để “lập công chuộc tội”. Lẽ nào chỉ vì những uẩn khúc trong quá khứ mà đánh mất cơ hội lập công lớn này hay sao?

Càng nghĩ Tử Duệ càng cảm thấy Hi Hiểu quá khinh thường bản thân. Những người vợ khác thấy chồng gặp được thời cơ thăng quan tiến chức đều hết lời động viên, cổ vũ. Về chuyện của Lục Kỳ Thần, anh tuyệt nhiên không bao giờ nghĩ sẽ mang Hi Hiểu ra để giành cái lợi cho mình.

Cô không biết rằng anh đã phải khó nhọc thế nào mới có được như ngày hôm nay, trông thì tưởng là vinh quang rạng ngời nhưng thật ra đằng sau thứ vinh quang ấy là cả quá trình bán mạng làm việc. Cái xã hội này trông thì tưởng là công bằng nhưng thực chất lại luôn đòi hỏi những giá trị đi kèm. Ở thành phố J này, những kẻ có quyền lực hơn anh nhiều như sao sa, những kẻ có tiền hơn anh cũng đông như kiến cỏ... Vì vậy có thể ngồi lên được cái chức vụ giám đốc thị trường như hiện nay mà không bị “thương tật” đã là một kì tích rồi!

Chính bởi vì vậy, anh luôn coi trọng từng cơ hội đến với mình.

Cuối cùng, sau “n” ngày chiến tranh lạnh, Lý Tử Duệ đã đặt tấm thiệp mời xuống trước mặt Hi Hiểu lúc đó đang mài bón bột cho con, phá vỡ cục diện im lặng suốt bao ngày qua:

- Em xem đi!

Hi Hiểu liếc Tử Duệ một cái rồi mở tấm thiệp mời ra.

Mặt cô bất giác biến sắc.

Ngày 6 tháng 6, Lục Kỳ Thần và Kiều Việt sẽ tổ chức hôn lễ ở nhà hàng Thụy Cẩm, kính mời giám đốc Lý bộ phận thị trường Trụ Dương và phu nhân Nhan Hi Hiểu đến tham dự.

Cuối cùng cũng làm đám cưới rồi. Cô nhếch môi cười chua xót, chỉ là phản ứng trong một vài giây ngắn ngủi nhưng lại bị Tử Duệ nhìn thấy hết. Anh sa sầm mặt mày:

- Anh hi vọng em sẽ vì đại cục... Nói thế nào đi nữa thì lần trước đây tháng Đồng Đồng, người ta cũng đi có đôi có cặp!

Hi Hiểu ngây người, tấm thiệp mời nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười tươi như hoa:

- Đương nhiên phải đi rồi, sao có thể không đi cơ chứ?